

rent og usorfallstet Smør som hidtil, skal vækkes. Skulde det ske, vil det gaa os, ligesom det gaar den Handlende, til hvis Værens Godhed man taber Tilliden, han vil vanskelig faae Afsetning, og hans Værens Pris vil blive reduceret. Nu veed jeg vel, at Modstandere mod Regjeringens Lovforslag indvende: Men det er jo ikke givet, at Kunstsmørret vil faae den Indflydelse paa vort Smørs Renomme, og de forlange et Bevis derfor. Jeg skal nu hertil svare, ligesom flere andre Talere, at det vil være saa at sige umuligt at skaffe et Bevis herfor i egentlig juridisk Forstand, da den Tilstand, vi ville afværge, heldigvis endnu ikke er indtraadt. Men det er for silde, naar Staden er stet, da at træffe de fornødne Forholdsregler. Det er tilstrækkeligt, at vi kunne hævde, at der virkelig er en Fare for, at vort Smørs Renomme vil kunne komme til at lide, dels ved Kunstsmørfabrikanternes Produkter og dels ogsaa, dersom Landmanden skulde slaa ind paa den Vej at benytte Margarine som Tilfætning til Smørret. Der er ikke Tale om, at det er en Panik, som man har lagt, der har grebet Landmanden. Det, vi søge at opnaa, er ikke Andet, end hvad der allerede er truffet Foranstaltninger til i andre smørexporterende Lande, haade i Frankrig, Tyskland, Rusland og Kanada, og jeg antager, at Holland bittert fortryder, at det ikke i Tide har truffet de behørigte Foranstaltninger. Nu bliver Hovedspørgsmaalet, hvorledes kunne vi bedst træffe de hensigtsmæssigste og de mest betryggende Forholdsregler for at sikke vort Smørs Renomme. Det Forslag, der er kommet fra Folkethinget, giver ingen Betryggelse i saa Henseende, den Tilstand, der derved vil opnaas, er ikke i mindste Maade bedre end den nuværende utilstrækkelige Tilstand, vi have efter Loven af 1885, der udløber den 1ste April d. N. Den mest betryggende Forholdsregel vilde umægtelig være det absolute Forbud, derved vilde vi mest sikke os, at Danmark blev, hvad man for at bruge en kort Benævnelse kalder for „et rent Land“, og der vilde vindes Meget derved. Men jeg nærer dog Betænkelighed, navnlig for Tiden, ved at gaa til et saadant Skridt som mulig vilde kunne opfattes fra flere Sider som et meget radikalt Skridt og vække Uvillie. Jeg tror, at saa længe Overbevisningen om en sliq Foranstaltnings Nødvendighed ikke tilfulde har gennemtrængt Befolkningen, vil det være høist vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at gennemføre et Lovforslag i den Retning, det vilde blive betragtet som et stærkt Indgreb i Erhvervsfriheden. Men skulde det imidlertid vise sig, at Forholdene gjøre

det nødvendigt, at man gif til et saadant absolut Forbud, vil jeg ikke afholde mig fra at stemme for det, selv om ogsaa Konsumenterne af Kunstsmør vilde blive forhindrede i Nydelser deraf. Thi naar det skulde vise sig, at et saadant Skridt er nødvendigt for Landbrugets økonomiske Eksistens og derved ogsaa for hele Landets Eksistens, vilde en saadan Lov tilfulde forvares i Kraft af Sætningen: „Landets Vel, det er den højeste Lov“. Jeg vil, saaledes som Sagen nu stiller sig, slutte mig til Regjeringens Forslag og stille mig paa Regjeringens Standpunkt. Jeg tror, at det Forslag, som Regjeringen har forelagt, giver en Forbedring i den nuværende Tilstand, navnlig ved Bestemmelserne i §§ 6 og 7 om Farvning og Blanding. Gaafe vist kunde jeg ønske, eller jeg vilde endog lægge megen Vægt paa, at vi gaa videre end Regjeringens Forslag i Retning af at træffe betryggende Forholdsregler. Jeg vilde lægge megen Vægt paa, at vi faae baade strengere Straffe og Udførselsforbud, og at der tillige ogsaa i Lovforslaget bliver optaget betryggende Bestemmelser lige overfor Landmændene for at sikke imod, at der fra deres Side skulde ske en Tilfætning af Margarine til Smørret. Jeg tror, at i den sidste Henseende vilde det være meget praktisk og hensigtsmæssigt, om der i Lovforslaget fandtes en Bestemmelse om, at det blev gjort enhver Landmand, som vilde benytte Margarine i sit Meieri under Tilvirkning af Smør, til Pligt at anmelde det for vedkommende Øvrighed, og at den behørigte Befjendtgjørelse i saa Henseende skete. Anmelder Landmanden, at han vil gjøre Brug af Margarine, er dermed ogsaa givet, at Prisen paa hans Smør vil blive lavere, og at han ikke kan opnaa, at det bliver betragtet som prima Væren. Undlader han Anmeldelse, vil det være ham meget vanskeligt at skjule det, det vil ikke kunne undgaa, at hans Folk — i et Meieri, hvor saa Mange ere beskæftigede — ville blive opmærksomme derpaa, og han vil blive afhængig af sine Folk og udsætte sig for de strenge Straffe, som jeg antager skulle blive Folge af en sliq Undladelse. — Hvad nu endelig Konsumenterne angaar, som man har talt saa meget om, kan jeg ikke se rettere, end at Konsumenterne ligesom ville vinde ved Regjeringens Lovforslag. Ved Regjeringens Lovforslag opnaas, at Konsumenterne ville blive bedre i Stand til at vide, hvilken Vare de faae, det er altid dog et Gode, at man veed, hvad man kjøber. Men dernæst vil det ogsaa opnaas, at Konsumenterne ville faae Kunstsmørret til en billigere Pris, og da den enorme Fordel — kan jeg godt sige —